

veel voorkomende misstanden

Last Updated Thursday, 12 July 2007

Ontoereikend salaris

Kledingarbeiders maken lange werkweken voor een salaris dat over het algemeen niet of nauwelijks genoeg is om van rond te komen. Een arbeidster in Sri Lanka is twee derde van haar salaris kwijt aan eten. Voor huisvesting of medische hulp is nauwelijks geld over.

In sommige fabrieken is het bovendien de gewoonte om een aantal maanden salaris achter te houden, zodat de arbeiders afhankelijk worden en zich plooibaarder opstellen. Dani (Indonesië): "De zaken staan er slecht voor: ze betalen onze lonen niet op tijd. Ze ontslaan 400 mensen op de fabriek. (…) We leven van ons spaargeld."

Gedwongen overwerk

Arbeiders worden vaak gedwongen om langdurig over te werken. Werkweken van 80 uur zijn daarom geen uitzondering. Dit kan een ernstige aanslag op de gezondheid van arbeiders betekenen. Wie overwerk weigert kan gaan en hoeft niet meer terug te komen.

Periodes van langdurig overwerk worden afgewisseld met weken waarin er geen orders zijn en de arbeiders - zonder inkomsten - thuis zitten. Mohammed (Bangladesh): "Ik ging vandaag niet werken omdat ik me niet goed voel. Ik ben ziek omdat ik in twee maand tijd geen enkele vrije dag heb gehad. Mijn hoofd doet pijn en voelt zwaar aan. Ik heb koorts. Ik heb geen energie meer. Op het werk is er geen dokter of medicijnen. Normaal krijg ik één dag per maand vrij. Ik zal niet betaald worden voor vandaag."

Intimidatie

Ongeveer tachtig procent van de kledingarbeiders is vrouw. Dat is niet voor niets. In veel culturen zijn vrouwen minder mondig dan mannen. Intimidatie door leidinggevend personeel komt dan ook vaak voor.

Geen arbeidscontract

Wie een arbeidscontract heeft weet zich verzekerd van een inkomen en kan bij een arbeidsconflict op zijn rechten staan. De meeste kledingarbeiders hebben echter geen rechtsgeldig arbeidscontract.

Wimala (Sri Lanka): "We nemen geen ziekteverlof. Enkel als je niet meer op je benen kan staan, ga je niet. Anders moet je gaan. Zelfs al zeggen ze het niet, ze willen geen mensen die veel ziek zijn. Als ik het werk niet aan kan is er altijd wel iemand die mijn plaats kan innemen."

Kinderarbeid

Veel opdrachtgevers willen zo weinig voor de kleding betalen dat de fabriek niet in staat is om tegen die prijs te leveren. Vaak neemt de fabriek zo'n opdracht wel aan maar laat (delen van) de opdracht in goedkopere illegale werkplaatsen of thuisateliers maken. In zulke werkplaatsen en thuisateliers is kinderarbeid een bekend verschijnsel.

Geen vakbonden

Als arbeiders lid kunnen worden van een vakbond kunnen zij hun stem laten horen en hun eisen kracht bij zetten. Uiteindelijk zullen de kledingarbeiders zich zelf sterk moeten kunnen maken. In sommige landen, zoals China, zijn vrije vakbonden verboden. In andere landen wordt vakbonden het werk onmogelijk gemaakt, worden vakbondsleden ontslagen en vakbondsleiders bedreigd of vermoord.

Hasina (Bangladesh): "Toen ik moest bevallen van Yasmin heb ik drie maanden onbetaald vrijaf genomen en dan ben ik terug gaan werken. Ik weet dat ik het recht heb op betaald zwangerschapsverlof, maar het management weigert dit, dus wat kan ik doen? Ze staan ook geen vakbonden toe. Als ze wisten dat ik lid was, zou ik ontslaan, misschien zelfs in elkaar geslaan worden. Maar toch ben ik lid omdat de lonen veel te laag zijn, en ik ga om te discussiëren over hoe we de dingen kunnen verbeteren."

Bron: www.cafod.org.uk uit: "The Asian garment industry and globalisation" (First published November 1998)